

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК

НОВИЙ ШЛЯХ

THE NEW PATHWAY UKRAINIAN WEEKLY LE NOUVEAU CHEMIN HEBDOMADAIRE UKRAINIEN

**LBO
Off
to Europe**

page 6

**Конференція
Відділів
МУНО**

стор 9

Четвер, 18 липня 2013 Рік 83, Число 28-29 • Thursday, July 18, 2013 Volume 83, Number 28-29

Amnesty International on Clashes With Police

(Interfax-Ukraine) – International human rights organization Amnesty International has expressed its concern because of recent conflicts between residents of some towns and villages in Ukraine and police officers, reads a statement released by Amnesty International on July 13.

“This latest attack [on the Sviatoshynsky district department of police in Kyiv] shows that the public has little confidence the government is getting to grips with police abuse.

A mass brawl involving law enforcement officers and employees of the Shliakh market, as well as activists of Svoboda and the Coalition of Participants in the Orange Revolution, occurred outside the building of the Sviatoshynsky district department of police in Kyiv on the evening of July 12. The protesters were angered by the actions of an employee of the district department who hit a girl, because she asked him to speak Ukrainian, Interfax reported.

Six police officers were injured in the scuffle. The activists also reported injuries. The protesters knocked down

a fence around the building of the district police department and dispersed at around midnight.

Vradyivka [a district center in Mykolayv region, where residents damaged the building of the police department after a local woman was beaten and raped by police officers] is the straw that broke the camel’s back,” said Max Tucker, Amnesty International’s Ukraine campaigner, in Kyiv.

The organization said that “Ukrainians are no longer prepared to tolerate years of widespread abuse at the hands of a corrupt police force.”

“Unless the government immediately establishes an independent system for investigating allegations of police criminality, we will increasingly see people taking justice into their own hands,” reads the statement.

“Amnesty International has been calling on Ukraine to establish an effective system to investigate police abuses since 2011, and has continued to document numerous cases of torture, extortion and abuse by officers,” the organization said.

If Tymoshenko goes to Germany EU, could sign agreement

(KYIV) If Ukrainian President Viktor Yanukovich allows former Prime Minister Yulia Tymoshenko to go to Germany for treatment, the European Union could sign its association agreement with Ukraine, Batkivschyna faction leader Arseniy Yatseniuk has said.

“The basic problem is the absence of legislation [needed to sign the EU-Ukraine Association Agreement]. In my opinion, if Viktor Yanukovich shows the political will and allows Yulia Tymoshenko to get medical treatment in Germany, all other issues will not be so

important and allow the European Union to very seriously consider signing the association agreement,” Yatseniuk said live on TVi Channel late on Sunday.

Yatseniuk said that if a decision on Tymoshenko’s leaving for Germany for treatment was made by September, then the Verkhovna Rada would still have time to adopt the necessary package of laws before the summit in Vilnius.

“And then, during the execution of this agreement, we will certainly pass hundreds of bills, as this agreement does not represent the implementation of European legislation,” he said.

В Луцьку вшанували жертв Волинської трагедії

14 липня в Луцьку відбулися урочисті заходи з вшанування 70-х роковин Волинської трагедії. До міста прибув президент Польщі Броніслав Коморовський, з українського боку участь у заходах взяв віце-прем’єр-міністр Костянтин Грищенко.

З приводу 70-річчя Волинської трагедії висловилися колишні президенти України та Польщі Леонід Кучма та Александр Квасневський, закликавши у спільній заяві до примирення двох сусідніх народів.

Поляки сподівалися, що до Луцька приїде також і президент України Віктор Янукович, наголошуючи, що “присутність обидвох президентів – польського й українського – в Луцьку наблизить до польсько-українського примирення більше, ніж односторонні жести з боку президента Коморовського”, однак український президент на Волинь не приїхав.

Фаріон закликала покарати депутатів за державну зраду

Звернення 148 депутатів Верховної Ради до Сейму Польщі з проханням визнати Волинську трагедію геноцидом польського народу необхідно проаналізувати на предмет держзради.

Ірина Фаріон

Відповідно до звернення направила депутат від “Свободи” Ірина Фаріон до глави Служби безпеки України та глави Комітету з питань регламенту, депутатської етики та забезпечення діяльності Верховної Ради.

Як повідомляє прес-служба “Свободи”, вона вимагає від СБУ здійснити перевірку наявності в діях депутатів “ознак державної зради та притягнути винних осіб до відповідальності”.

Від регламентного комітету свободівка вимагає перевірити, чи такими діями 148 парламентарів не порушили присяги народного депутата.

“Історія не знає подібних прецедентів, щоби народні депутати, які отримали мандат від українського народу, намагалися дискредитувати свою націю і свою державу. Вперше у світовій історії державні діячі однієї країни звернулися до іншої з проханням публічно принизити їхню націю, їхніх героїв”, – заявила Фаріон.

“Цей вчинок є відвертою підіривною діяльністю проти України. Підписанти принесли в жертву честь і гідність України і стали на шлях національної зради”, – додала вона.

“Якщо суспільство не дасть цим виродкам відсічі, то тоді складно собі уявити, що українці матимуть перспективу. Такі депутати, як Калесніченко, всі ті 148 негідників мають сидіти за ґратами”, – підсумувала депутат.

Новий Шлях

The New Pathway Publishers, Limited
145 Evans Ave., Suite 210,
Toronto, Ont., M8Z 5X8 Canada

Publications mail agreement No. 40005756

Підтримати Колесніченка

Йосиф Сірка

Хто багато хрюкає – стане свинею!

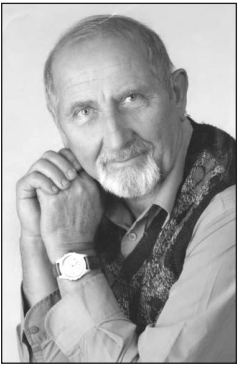
(Із коментаря на УП)

Ініціатива скандального депутата від ПР

В. Колесніченка про створення центру розшуку нацистських злочинців повинна отримати підтримку. Правда, слід спочатку визначитися з терміном нацизму, а не самовільно називати нацизмом, нацистами лише те, що пов'язане з українцями в окупованій Німеччиною Україні.

Отже, слово Nazi є скороченням слова Nationalsozialist, а термін Nazismus є скороченням Nationalsozialismus. Тобто обидва терміни стосуються німецького минулого і до України не мають безпосереднього стосунку.

Нацизм – це різновид фашизму, який включає біологічний расизм та антисемітизм. Це була ідеологія нацистської партії в Німеччині, і споріднена вона з іншими рухами. Нацизм розвився під впливом руху пан-Германізму, ультраправого руху Фольксдойч (Volksdeutsch) націоналізму та антикомуністичних парамілітарних Вільних загонів

(Freikorps), які існували після Першої світової війни.

Тут слід зазначити, що різновиди фашистської ідеології існували не тільки в Німеччині, але й у декотрих її союзників – таких, як Італія, Угорщина, Японія, Словаччина, Іспанія, ССРСР. України між ними нема, бо й її не було, а тих, що проголосили Акт відновлення Української держави (С. Бандера, Я. Стецько та ін.), було арештовано і посаджено в концентраційні табори Німеччини, звідки вони вийшли щойно після закінчення війни.

Декого може здивувати, що до списку союзників нацистської Німеччини включено ССРСР. Справа в тому, що коли йшлося про розподіл Польщі, Балтійських країн, то Сталін виявився найвірнішим союзником Гітлера, що задокументовано угодою і підписами Молотова та Ріббентропа у Москві 23. 8. 1939 р.! Тому й Європейський парламент прийняв резолюцію 2008/2009 рр., якою в однаковій мірі засудив нацизм і сталінізм і визнав день 23 серпня **Міжнародним днем смутку.**

Обидві країни (Німеччина і ССРСР) були не тільки союзниками, коли поділили між собою частину Східної Європи. Річ у тому, що вони були близькі ідеологічно, обидві нехтували людськими правами, обидві мали концентраційні табори, різниця була лише в тому, що Москва

потребувала робочої сили для розбудови імперії і їх виснажували працею, допоки не повмирили. Розстрілювали лише ідеологічно “небезпечних” націоналістів.

Якщо ж німці самі не могли за всім доглядати і змушені були шукати серед окупованих народів т. зв. сьгоднішніх тушок, то в ССРСР з цим справлялася ціла армія НКВДистів і так званих стукачів, які також продавали сусідів та рідних (приклад Павлика Морозова).

Сьогодні вже нема сумніву, що большевицький режим в ССРСР був різновидом фашизму, про що свідчать численні наукові праці та жертви цього нелюдського режиму. Одним словом, коли приглядаєшся на конкретний зміст, то можна сміливо твердити про нацизм советської епохи!

Якщо ще є ті, хто був причетним якимось чином до німецького нацизму, то їх слід поставити перед суд. Але не можна залишити без кари злочинців, які були ідеологічно споріднені з німецькими нацистами, а їхній досвід не тільки практикували,

але й вдосконалювали. Саме так – вони себе звали комуністами, і лише через багато років світ дійшов висновку, що оба ці злочинні режими – нацистський і комуністичний – однакові у своїй суті. І саме це надає нам відваги підтримати пропозицію центру розшуку нацистських злочинців.

Одне потрібно-таки мати на увазі, що з німецьким нацизмом спочатку розправився Міжнародний Трибунал у Нюрнберзі 20.11.1945 – 1.10.1946 рр., а потім німецьке законодавство ФРН.

Комуністичним злочинцям ще й досі вдається уникнути справедливого суду, а в Україні вони навіть увійшли до владної коаліції та досі безкарно засідають у ВР та на різних відповідальних місцях.

Може, В. Колесніченко і Ко візьмуться спочатку за розслідування злочинного минулого свого власного і своїх коаліційних колег, які звикли кричати “ловіть злодія”, бо їхні кишені від краденого вже розриваються.

Зрештою, може, нарешті з'ясується, чи батьки нинішніх президентів Росії, України були колаборантами, чи вони були жертвами нацистів.

REAL ESTATE

Лариса Підгайна Пришляк

Чи Ви розумієте, на що Ви погодилися?

При продажі і купівлі нерухомості є багато документів, котрі, тільки Вами підписані, стають законом зобов'язуючими. Тому дуже важливо, щоб Ви розуміли, на що погоджуєтеся, коли підписуєте ці документи.

Обов'язком Вашого агента з продажу нерухомості є пояснити Вам важливі пункти у цих документах, щоб Ви розуміли взаємну і зобов'язуючу згоду Вашого контракту продажу чи купівлі. Тобто дуже важливо підписувати ці документи тільки тоді, коли Ви розумієте їх і погоджуєтеся з їхніми умовами.

Перед підписанням документів важливо зрозуміти такі пункти:

- Термін часу, на котрий Ви погоджуєтеся до співпраці з даною агенцією з продажу нерухомості
- Сума комісійної заплати, хто відповідає за цю заплату і хто її одержує
- Все, що є включене і виключене у даному продажі/купівлі
- Дата укладення контракту продажу/купівлі
- Умови продажу/купівлі
- Ваші обіцянки і зобов'язання
- Скільки грошей Ви одержите або мусите заплатити при закритті продажу/купівлі

Коли Ви запевнили розуміння усіх документів, котрі вимагають Вашої згоди і підпису, процес Вашої купівлі чи продажу нерухомості успішно завершиться, без несподіваних клопотів, непорозумінь, а в найгіршому випадку – судових розглядів.

ПРОШУ ЗАВЖДИ ЗВЕРТАТИСЯ ДО МЕНЕ З ВАШИМИ ЗАПИТАННЯМИ ПРО КУПІВЛЮ АБО ПРОДАЖ НЕРУХОМОСТІ

HomeLife/Cimerman
Real Estate Ltd., Brokerage

909 Bloor St. W., Toronto ON M6H 1L2
Independently Owned and Operated REALTOR

Larysa Pryshlak
Broker

Bus.: 416-534-1124

E-mail: larysapryshlak@rogers.com

Flower Fantasy

Замовляйте квіти в українській крамниці

Власник Любомир Левицький

3635 Cawthra Rd. #6 Mississauga, Ont.

www.flowerfantasy.ca

Tel.: 905. 279. 2215

IATA ACCREDITED AGENT

Since 1965

tico.ca # 1435983

BLOOR TRAVEL

Літаком чи кораблем – кращі ціни Вам знайдем!

Air Tickets
Hotel Reservations
Car Rentals
Train Tickets
All Inclusive Holidays
Cruises
Travel & Visitor Insurance

Tel. 416-535-2135 email: info@bloortravel.ca

2336A Bloor Street West, Suite 200, 2nd floor

Lemon Bucket Orkestra, Marc Marczyk: The world is your lemon...squeeze it!

By Walter Derzko

July 5, 2013 (Toronto) We are backstage at the Opera House on Queen St E. in Toronto with Mark Marczyk, right before the sold out concert of the Lemon Bucket Orkestra, which is self-described as a Canadian "Balkan-Klezmer-Gypsy-Punk-Super-Party-Band" formed in 2010 in Toronto. They are playing tonight with a Romanian horn band called Fanfare Ciocaria.

The Lemon Bucket Orkestra (no, it's not a mistake, that's how they spell the name of their band) provided New Pathway newspaper with this exclusive interview, right before the launch of their Eastern European tour, which starts July 8th and includes Ukraine.

Walter Derzko: Mark, how did the Lemon Bucket Orkestra get its start?

Mark Marczyk: "I spent a bunch of time in Ukraine playing with a folk band in Lviv called "Ludy Dobri" We toured all across Ukraine and a few international festivals including the Bloor West Village Ukrainian Festival to share our music. After that tour, I ended up staying in Canada and the boys went back to Ukraine. When I returned, I really started missing that folk music. I found a couple of guys, by just playing folk music in the streets and in various bars. They too were missing folk music from their native countries and felt that energy. We started playing together and I taught them songs and eventually the band grew. The band has been around for just over 3 years and at full strength, we have 16 band members."

W.D.: I'm sure everyone is wondering... How did you get the name Lemon Bucket Orkestra (LBO) ?

M.M.: "It actually comes from an old Odessian tune call *Lemonchyky*, or lemons which was actually Yiddish and Russian slang for money, a way for musicians to clandestinely communicate with each other about how much money they were making. We initially started as a busking band with few members, so we joked that we would put out our buckets and go and work for our lemons. There were only four of us to start with, but we had a dream that it would be an orchestra, that we would draw people, picking up musicians as we went along, have this really big exuberant team of musicians picking up new songs and spread the joy of Eastern European culture. We have such diverse backgrounds in the band so we play Klezmer music, Gypsy and Roma music, Bulgarian, Romanian, as well as Ukrainian, Hungarian, Serbian music etc."

W.D.: You have some Ukrainian members in the band?

M.M.: "We do, there are five Ukrainian members. Myself (Mark Marczyk) I play violin and sing; Alex Nahirny on guitar; Mike Romaniuk on the flute; Stephania Woloshyn who dances and plays the tamborine; and Anastasia Baczynskyj who sings. Other members are from Mexico, Brittany. Others have varied backgrounds: Indian, Dutch, Portuguese and Irish."

W.D.: How many are going on the tour and what countries will you visit?

M.M.: "All fourteen band members are going on tour along with three crew members."

We'll be visiting five countries and playing at four major festivals: July 10th-11th - Prague, Czech Republic; July 12th-13th - Trencin, Slovakia; July 15th-17th - Uzhorod, and Verhovyna, Ukraine; July 18th - Cluj-Napoca,

Mark Marczyk

Romania; July 20th - Przemysl, Poland; July 21 - Popovychi, Ukraine; July 22 - 25th - Bucharest, Romania; July 28 - Vladicin Han, Serbia."

"On top of that, we are doing ethnographic research, in Verhovyna and Popovychi, Ukraine to collect traditional folk music."

W.D.: Are you in touch with bands in Ukraine? Which ones were a major influence in your musical career?

M.M.: "Yes, I spent two years there. There were 3 bands that were the most influential: "Ludy Dobri" was one of them, of course. They were my best friends, the guys that I lived with and the guys that brought me into folk music. They were a major influence on how I thought about *Lemon Bucket*. *Burdon*, a folk band from Lviv, Ukraine, introduced me to Balkan rhythms. Then there was a band called *Top Orchestra*. They were this wild, raunchy, street, party brass band from Kyiv that loved their Gypsy music and Balkan beats. I'd like to think

of Lemon Bucket as a combination of all three of those bands. The first tunes that we learned were all tunes that I learned first hand from them."

W.D.: Where do you see the band developing from this point? Are you heading in new directions?

M.M.: "Hopefully, our goal is to always be heading in new directions. We have so many musical and cultural tastes in the band. But, there is still so much ground to cover in any one of the Eastern European areas, whose cultures we draw from. In general, however, Ukrainian music, I think, is untapped and undiscovered in the Western world. A lot of people in the West have a very particular notion of what Ukrainian culture and music is, but it's so diverse. In the next few years, I think we are going to see an explosion of Ukrainian music as people start to see the wealth and diversity of the styles that come from there."

W.D.: I'm sure that this tour is an expensive undertaking. Can you name your major sponsors and thank them?

M.M.: "Of course. There are too many to name them all, but we had a lot of community support. We are grateful to: The Ukrainian Credit Union, Zoomer Media, Idea City, The Ashkenaz Foundation, Small World Music, Jim Temerty Family, The Ukrainian Jewish Encounter, Steam Whistle, The Shevchenko Foundation, CIUT Radio, The Romanian General Consulate, The Serbian Consulate General, The Huculak Family, Ihor Walter Bardyn, Moses Znaimer and others."

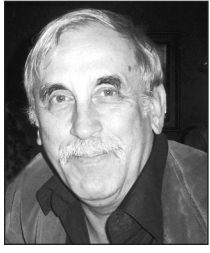
W.D.: Final thoughts for our readers?

M.M.: "The world is your lemon... squeeze it!"

Photos by Carlos J. M. Gárate

Lemon Bucket Orkestra at the Opera House on Queen St E. in Toronto

The View From Here

By Volodymyr Kish

The Volyn Controversy

There has been much ado in the press in Poland and Ukraine over the past month on the occasion of the 70th anniversary of what the Polish Senate has labeled as the “ethnic cleansing with signs of genocide.” of tens of thousands of Poles from the Volyn Region of Western Ukraine during 1943. Ukrainian nationalists have responded with counter claims that the Poles were themselves guilty of far worse atrocities committed against Ukrainians during the war and in the decades that preceded it in what is now Western Ukraine. This war of words, of blame and accusations has gone on for the better part of a century, and there are many on both sides that are unwilling to look beyond their sanctimonious and aggrieved attitudes and find a path towards reconciliation.

It was with pleasant surprise therefore that I read several weeks ago that the head of the Ukrainian Greek Catholic Church, Archbishop Sviatoslav Shewchuk, and Archbishop Jozef Michalik, head of the Polish Roman Catholic Episcopate, signed a joint appeal in Warsaw urging their fellow countrymen respectively to forgive the sins of the past and come to a mutual reconciliation. To quote from their joint statement: “We are aware that only the truth can set us free, the truth, which does not beautify and does not omit, which does not pass over in silence, but leads to forgiveness.” Such an initiative is most welcome and long overdue.

Efforts have been made in recent decades, and especially since the disintegration of the Soviet Union, by both Polish and Ukrainian politicians, academics and religious leaders to try and come to terms with a difficult period of Polish-Ukrainian history, one marked by much bloodshed as well as deep psychological and emotional wounds. Regrettably, such efforts have had a tough time gaining traction. Those wounds are still too fresh and deep, and there are no shortage of opportunistic politicians and propagandists on both sides eager to exploit them for political purposes. Yet it is time, as the Polish and Ukrainian Archbishops have indicated, to draw a line in the sand, and leave the analysis of what transpired and the conclusions to be drawn from it, in the hands of professional and unbiased historians and scholars.

The truth about what actually happened in Volyn has been difficult to come by, exacerbated by the reality that the facts and evidence to support

either side of the argument have been hard to come by. The events in question took place amidst the fog of a brutal war, both conventional as well as partisan. It was further complicated by the fact that there were four antagonist forces involved – the Polish underground, the Ukrainian underground, the Communist partisans and the Nazi army of occupation. The historical record has been further distorted by five decades of Soviet disinformation and propaganda aimed at discrediting and smearing all Ukrainians that fought against the Communist regime. In addition, both Polish and Ukrainian nationalists, partisans and politicians have spun the facts to fit their sanitized version of history.

As Professor Motyl of Rutgers University aptly noted in a recent editorial, there can be little doubt that tens of thousands of Poles, including women and children, died in Volyn at the hands of Ukrainians. Similarly, tens of thousands of Ukrainians died at the hands of the Poles in Volyn and other areas of Polish control. Atrocities and murder were undoubtedly carried out by both sides to a greater or lesser degree. The brutality of the Eastern Front combined with a centuries long struggle between Ukrainians and Poles created the tragic conditions where humanity gave way to savagery and barbarism, with neither side being able to claim moral high ground.

With a new geopolitical reality being forged in Europe, it is to both Poland and Ukraine’s advantage to find common ground and rise above the fractiousness of the past. At the same time, it is in the interests of the resurgent Russian imperialists to foment discord and ill-will between these two neighbours. Encouraging the Poles and Ukrainians to be at each other’s throats has been a common strategy of Russian rulers for centuries.

Neither the Ukrainians nor the Poles can afford to continue to prolong historical feuds and enmities. It is time to acknowledge that yes, evil and atrocities took place, but let us make sure that this does not become the spawning ground for more of the same in the future. Let us shine the light of fact and reason on what took place, recognize the human fallibilities that led to the tragedy that resulted, and as the Archbishops suggested, let the spirit of Christian forgiveness and kindness prevail, that we may enjoy a future unclouded by the sins and guilt of the past.

Toward Lustration and Lynching the Regime

By Dr. Andriy Zhalko-Tytarenko

Overall, the Party of Regions and Guarantor of the Constitution, President Yanukowych are doing everything in their power to drive a “call for lynching” from the people. The pictures of the beating of the Kyrgyzstan Minister of Interior are becoming deeply entrenched and cherished aspirations of many Ukrainians. Things are obviously heading toward such a probable future. The recent events in Vradijvka, and then in Kyiv, demonstrate the growing tensions between law enforcement and all Ukrainians.

The grounds for this growing hate are very clear. Ukrainian police never behaved exactly the way police should act. Ukrainian police were always corrupt, and it was always the last place where Ukrainians could look for safety and protection. The Yanukovich regime, especially under the new Minister of Interior, Zakharchenko, still managed to change this negative attitude to an even worse one. But, never before did law enforcement act as a “helper to hooligans”, who perform whatever the regime wants them to do. This fundamental change was obvious during the latest opposition rally in Kyiv. Never before had riot police received orders from an unruly gang of regime supporters, and never before was the upside-down structure of the real “chain of command” in the operation of the police so obvious. Honest policemen cannot live and work in such a system, and some of them quit, as did the policeman who was assigned to take pictures of the participants of the public march from Mykolayiv to Kyiv. Dishonest policemen become a de facto gang, in of themselves, as it was in Vradijivka. The result can be one and only one: the general population will riot against the police. This is already happening in some places. The regime is not trying to bring police to order, instead it is launching repressions against the protesters.

This is a venue for violence and ruin, in its historical meaning. It is impossible to predict the future; there are many options on the table for future developments. Among them is the emergence of a new “Iron Fist” leader, who will come riding into power on the wave of a *law and order* agenda, promising to clean house. This agenda will be supported by the vast majority of Ukrainians. Then, quite possibly and in the best traditions of our history, the next “Iron Fist” will turn to absolutely illegal methods, and the winners will turn into exactly similar vampires, just

painted in different colors. Lustration will be demanded, and jubilant crowd of winners will carry signs, shouting “Slava!” and “Han’ba!” in support. During the process of lustration, the remaining professionals will be kicked out of government, as well as personal enemies and those who did not stash the required kick-backs. It cannot be any different in a country with the current level of corruption. Ukraine is not Singapore or Georgia, with 4 million people, where everyone knows everyone; the hand-picking of the “good guys” and “bad guys” will not work. Ukraine needs a self-cleaning mechanism rather than a manual cleaning of the Augean stables of corruption and lawlessness.

Lustration is not what Ukraine needs now. Ukraine needs to restore the *rule of law*. After that, everything will go by itself, in a legitimate and civilized way. The main thing is that the system of state will start to work, and not just be directed by another *Yushchenko*, who will punish and pardon. Pardon, naturally, for a special kick-back, as it always was.

With a functioning judicial system, the result will be quite satisfactory. All those who have to be lustrated or whom people want to tear apart already accumulated long lists of Criminal Code violations, and are at large only because the law does not work. Once the system starts working, we will see a rotation in Ukrainian prisons; the innocent will go free, and those guilty of corruption, violence and murder will take their place. This is the reason why under the current regime, reform and rule of law will never work. They can not let this to happen to them, and they all know very well, how big the *personal files* are on each of them is, and how much will be added if the Law will be fairly applied.

The question is: how to do it? In my humble opinion, the first two steps of the new government should be:

1. **Election of judges.** This does not mean that “Medame” Fenya from Privoz can be elected as a judge. The candidate must have all the qualifications before registration. The punishment of judges for corruption should be very tough. But elections are a must, and we will see who will win – Kireyev, or Zamkovenko (for example).
2. **Complete rotation of the High Council of Justice.** This can be done in a manual mode, since there are so few of them, and they are all well-known. The *High Council of Justice* approves judges. It is not very difficult, and such changes can launch the process of self-purification of the system.

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖНЕВИК
НОВИЙ ШЛЯХ
THE NEW PATHWAY UKRAINIAN WEEKLY LE NOUVEAU CHEMIN HEBDOMADAIRE UKRAINIEN

To subscribe, call
416-960-3424

letters, tips, ideas?

send them to npweekly@look.ca

Пізнай себе, або Чому потрібне МУНО

Липнева Конференція відділів Молоді Українського Національного Об'єднання Торонто-Захід і Торонто надихнула учасників на нові проекти та стала поживою для роздумів

Софія Божик

6 липня, в рамках святкування Івана Купала, відбулася зустріч мунівців, на якій очільники відділів МУНО Торонто-Захід і Торонто Василь і Стефан Лучків звітували про виконання роботи організацій, успіхи проведених заходів, їх мету та ділилися планами на майбутнє. Не залишив байдужим виступ координатора Союзу Українського Студентства Канади Христини Чолій – вона розповіла про діяльність СУСКУ, зазначила переваги членства в подібних спільнотах і поділилася власним досвідом зі слухачами. Наприкінці відбулися вибори голів відділів МУНО та дискусія.

Конференцію розпочали з національного славня Канади та України. Опісля Василь Лучків привітав учасників і, побажавши добре провести час, оголосив порядок денний. Шляхом голосування було обрано голову зборів – ним став Михайло Лучків. Він звернув увагу на хвилі розквіту МУНО: “Дуже щасливий, що за останні два роки МУНО росте завдяки діяльності двох гілок – відділів Торонто-Захід і Торонто”. Також пан Лучків розповів про історію Об'єднання, її першого президента – Павла Юзика.

Далі слово надали Василю Лучківу, який очолює Відділ МУНО Торонто-Захід. Він оголосив учасників спільноти, відповідальних осіб та кількість зустрічей. Розповів про організацію коляди та майстерні писанок, що отримала позитивний відгук від Наталі Хули. Зокрема, її вразила тепла, дружня атмосфера, яка панувала за роботою. Новинкою цього року стало відкриття гуртка “Забава” – протягом двох годин всі охочі мали чудову нагоду навчитися танцювати. Доповідач не оминув святкування Івана Купала, зазначивши, що “підтримувати традиції свята – надзвичайно приємно”. Адже головна мета МУНО, за словами Василя, – розвивати національну культуру. Також він відзначив важливість суботніх шкіл, адже це можливість отримати нові знання і знайти цікавих друзів.

Наступним виступив Стефан Лучків – голова Відділу МУНО Торонто, який почав роботу наприкінці квітня. Зокрема, він підтримав ініціативу проведення уроків танцю. Висловив надію, що можна буде використовувати танцювальний майданчик та спортзал (gym) у Домівці УНО.

Останнім доповідачем була Христина Чолій, чий виступ справді надихнув учасників конферен-

ції. “Коли працюєш над тим, що любиш, про що турбуєшся, – стаєш частиною цього”, – розповіла гостя. А також виділила 5 пунктів, які підкреслюють важливість спільноти:

1. Розвиток здібностей. За її словами, спільнота сприяє розвитку комунікативних здібностей, вмінню спілкуватися з людьми та навчає провідництва. Ці риси, здобуті в українській громаді, допомогли їй стати учасником групи, яка допомагає студентам краще пізнати роботу лікарів. Звертає увагу: “МУНО може дати нам ці здібності”.

2. Знайти багато друзів. Перебувати в місці, де людей об'єднують спільні погляди, оточити себе тими, хто так само цінує роботу.

3. Вивчити нове. Почати мислити творчо і плідно. Це дало нагоду Христині приєднатись до проекту National Holodomor Awareness, організованого Конгресом Українців Канади. Його покликання – розповісти про Голодомор людям, котрі не знають історії України. “Перед нами було завдання: як змусити інших думати про Голодомор? Як змусити їх пережити і не бути байдужими?” – згадує вона.

4. Допомагає зрозуміти себе. “Якщо пізнаєш себе – знаєш, куди хочеш йти, ким хочеш бути”, – каже дівчина. А також ділиться спогадами про поїздку в Україну, куди її відрядили спостерігачем на вибори, що відбулися 2 жовтня 2012 року: “Ми хотіли бачити Україну демократичною, розвиненою країною, тому було важко відійти від цього і зберігати об'єктивність”.

5. Розуміння значення спільноти. “Спільнота буде розуміння свого коріння, самоідентифікує. Життя повне сенсу, коли розумієш цінність того, що робиш. Спільнота надихає, і потрібно це натхнення поширювати на інших”, – стверджує Христина.

1 – Голова Відділу МУНО Торонто Стефан Лучків

2 – Зліва направо: Михайло Лучків, Оксана Лучків, голова Відділу МУНО Торонто-Захід Василь Лучків

3 – Мунівці під час конференції

4 – Зліва направо мунівки: Ліда Лучків, Оксана Лучків, Мар'яна Шуп

Наприкінці відбулися вибори очільників відділів МУНО, а також учасники подякували гості. “Я дуже радий чути промову Христини. Мені доводилось бачити багато виступів, але цей – найкращий”, – зауважив Михайло Лучків. “Сподобалось перебування на українській оселі.

Також зустріч була змістовною”, – розповідає Степан Лучків. Конференція минула в теплій, дружній атмосфері, залишивши багато приємних вражень.

Світлина: Софія Божик, Вікторія Жмурко, Христина Шуп

Тарас Шевченко і Запоріжжя

11 червня прийняттям рішення з питання затвердження робочої моделі завершився черговий етап виготовлення та встановлення пам'ятника Тарасові Шевченку в місті Запоріжжі. Постійна копітка робота Шевченківського оргкомітету, який було створено рішенням №1 від 3 лютого 2011 року Запорізького обласного об'єднання Всеукраїнського Товариства "Прогрес" ім. Тараса Шевченка, впродовж майже двох з половиною років увінчалася перемогою.

Сьогодні можна з певністю сказати, що виготовлення пам'ятника Т. Шевченку для Запоріжжя прийняло незворотного напрямку, адже нарешті ми маємо відповідну метрову модель скульптури, затверджену спеціальною комісією при міській раді, в яку також входять два представники

Виступає скульптор Владлен Дубинін

нашого Шевченківського комітету – це просвітяни: голова ЗОО ВУТ

"Прогрес" Олег Ткаченко та професор КПУ Зіновій Партико.

Встановлення пам'ятника поетові заплановано у зв'язку із 200-річчям дня народження Тараса Шевченка, яке відзначатиметься 9 березня 2014 р. Пам'ятник передбачається встановити у сквері Театральному, навпроти театру імені В. Магара. Модель скульптурної композиції пам'ятника Т. Шевченку у м'якому матеріалі (з пластиліну) виконана на основі проекту переможця конкурсу, що відбувся у 2004 році, розробленого скульптором Владленом Дубиніним і архітектором Юрієм Бірюковим. За задумом авторів, пам'ятник передбачає наявність двох фігур – молодого Тараса Шевченка та кобзаря-бандуриста, який символізує єднання поета з українськими народними традиціями, історією. Використання образу молодого Тараса Шевченка пов'язано з тим, що поет побував у Запорізькому краї ще в молодості.

Бібліотека УКУ отримала подарунок

Богословський факультет Тілбурзького Університету (Нідерланди) передав для бібліотеки Українського Католицького Університету понад 12 тис. томів сучасної академічної богословської літератури. Щедрий дарунок прийняли декан філософсько-богословського факультету дякон Роман Завійський і директор бібліотеки УКУ Тарас Тимо, які з 25 по 28 червня відвідали університет у Нідерландах.

Подаровані книги належали бібліотеці Амстердамського факультету богослов'я, який нещодавно припинив своє незалежне існування, злившись із богословським факультетом Тілбурзького Університету. Отримана колекція – найбільший одноразовий дарунок в історії бібліотеки УКУ.

Як зазначає Тарас Тимо, особлива цінність подарованої колекції в тому, що вона є цілісною і самодостатньою богословською бібліотекою. У ній представлена краща західна академічна література з різних галузей богослов'я та суміжних дисциплін: догматики, біблїстики, літургії, патристики, канонічного права, юдаїки, порівняльного релігієзнавства, історії християнства та філософії.

"Колекція багата фундаментальними довідковими виданнями (енциклопедіями, словниками, лексиконами), збірками оригінальних текстів, провідними академічними журналами. Всі книги – англійською, німецькою та французькою мовами. Ми переконані, що доступ до високоякісних академічних

богословських видань дасть молодим українським науковцям і студентам можливість бути на рівні зі своїми західними колегами і повноцінно розвивати українське богослов'я", – вважає директор бібліотеки.

Дякон Роман Завійський висловив подяку голландським партнерам, деканам богословського факультету Петеру Йонкерсу та Адельберту Дено, за таку щедру підтримку української богословської науки. "Цей дарунок став можливим завдяки нещодавно налагодженій співпраці Українського Католицького Університету з богословським факультетом Тілбургу, провідним богословським закладом Нідерландів. У рамках цієї співпраці відбулися взаємні візити представників університетів, насамперед богословських факультетів, також у планах – обмін студентами та спільні дослідницькі проекти".

Уже цього року троє студентів УКУ навчатимуться на богословському факультеті Тілбурзького Університету, зокрема, магістри Ірина Скулкіна і Роман Назаренко на докторській програмі, а студентка 3 курсу Ольга Олішевська вчитиметься там один семестр за програмою обміну FUCE.

Досі бібліотека УКУ неодноразово поповнювалася цінними дарунками гуманітарної літератури, зокрема богословської, від міжнародних партнерів та приватних осіб – друзів і доброчинців УКУ. Серед жертводавців – о. Роберт Тафт, визначний дослідник літургії, довголітній

викладач Папського Орієнтального Інституту, проф. Ігор Шевченко, гарвардський науковець-візантиніст, о. Іван Шевців та багато інших. Значну частину колекції бібліотеки становлять книги з приватної книгозбірної родини Гудзяків, подаровані ректором УКУ, Владикою Борисом. Численні видання були передані до університету бібліотеками пар-

тнерських закладів: Гарвардського Інституту Українознавства, Канадського Інституту Українознавства, Інституту Митр. Андрея Шептицького з Оттави, Папського Орієнтального Інституту, Лювєнського Католицького Університету та ін.

Прес-служба УКУ

Looking for legal advice?
WE CAN HELP.

TARAS HRYCUNA PETER M. HAMIWKA

Bloorcourt Professional Centre, 1081 Bloor Street West, Suite 200

(416) 532-8006

Пісенні шедеври, зібрані Лесею Українкою (До сотої річниці від дня смерті)

Олена Пчілка, українська письменниця, знайомила своїх дітей – Михайла, Ларису (Лесею), Ольгу, Оксану, Миколу й Ісидору з українськими народними піснями, коли вони були ще малими. Сама збирала фольклорні матеріали, писала вірші, оповідання, п'єси та спогади і поетичні твори для дітей. Тож Лесі, зокрема, було з кого брати приклад, щоб захоплено почала займатися народною поетикою. Тарас Шевченко, Микола Лисенко, Іван Франко та інші діячі української культури прижиттєво постійно цікавилися народною піснею. Вони її записували й обробляли та часто використовували для своїх потреб. У них бачилося українські історичні та суспільно-побутові події.

Отож, і Леся Українка, під керівництвом своєї матері, цікавилася народними піснями, добре їх запам'ятовувала та співала. Від природи мала музичні здібності і тонкий слух. А коли сім'я Лесі переїхала на дев'ятирічне проживання до села Колодяжного, в якому зустрічалася з його мешканцями – сільськими дить-

ми і старими селянами, тоді вона ще більш зацікавилася народною творчістю та її великою красою. Дядько молодшої Лесі Михайло Драгоманов, чи не перший дослідник пісень українського народу, також мав неабиякий вплив на Лесину діяльність.

Зібрані й записані нею близько 50-ти купальських пісень 1894 року появились друком у журналі “Життя і слово” (1894–1897), який щойно почав виходити місячником у Львові під редакцією Івана Франка. Зібрані пісні під назвою “Купала на Волині” супроводжувала Лесина вступна стаття. Але щоб ці оригінальні волинські пісні мали наукову цінність, у грудні 1890 року Леся звернулася листовно до дядька Драгоманова, щоб він сказав їй про спосіб записування народних пісень і їхню методику.

“Ця річ мене дуже займає, мотивів народних пісень я знаю силу, пробує записувати, але то мені дуже трудно, може, якраз через те, що літератури про цю річ зовсім не знаю”, – писала поетеса. А згодом вона звернулася до нього ще й такими, між іншим, словами: “Я взагалі маю щастя до етнографії – не тільки не стрічаю недовір'я собі або неохо-

ти, а навпаки – сама інший раз мушу покладати кінець етнографічним студіям. Досить того, що за чотири місяці маю півторааста обрядових пісень зібраних”.

Етнографічна діяльність стала невід'ємною частиною Лесино життя, а тим більше, що народна творчість Волинського краю була майже не вивчена. З великою любов'ю робота збирачки продовжувалася. У 1902 році Товариство дослідників Волині видало збірку “Дитячі ігри, пісні і казки Ковельського, Луцького і Новгород-Волинського повітів, зібраних Ларисою Косач (Лесею Українкою). Музика записана К. Квіткою”. Якраз цими дитячими піснями, які знала напам'ять поетеса, зацікавився Микола Лисенко. Вона ж проспівала йому, а згодом вони з'явилися у збірці народних пісень, пристосованих для учнів народних шкіл молодшого і підстаршого віку з упорядкуванням М. Лисенка. Один примірник він подарував з написом на ньому: “Любим і шановним землякам пані Лесі і добродію Квітці в дар за ласкаву поміч оцьому збірникові од М. Лисенка. Київ, 1908 р.”

Климент Квітка, чоловік поетеси, разом з іншими членами експедиції, організованої Лесею, поїхали на Полтавщину. За допомогою фонографа було тоді зібрано немале число українських дум з мелодіями, які видрукувано у двотомному виданні у Львові у 1910 і 1913 роках з розвідкою Філарета Колесси. Завдяки йому та сумлінній праці експедиторів записано не тільки пісенний репертуар кобзаря Михайла Кравченка – майстра і виконавця багатьох дум, але й інших полтавських кобзарів, серед яких були пісні співаків-лірників Платона Кравченка й Антона Скоби. Можна було зібрати і більше народних дум та балад, але через брак грошей на оплату Ф. Колесси на подорож зі Львова до Миргорода й назад, а, зрештою, і на його про-

живання, разом з іншими членами екскурсії, вона закінчилася раніше, аніж Леся планувала. Зі своєю збирацькою діяльністю народного пісенного фольклору вона знайомила композитора Миколу Аркаса, Опанаса Сластіона, Миколу Лисенка, Івана Франка та інших осіб, котрі цікавилися високохудожніми народними витворами. Останній навіть писав про вартість народних пісень як “одного з найвищих вицвітів поетичної творчості в усій слов'янщині”.

Варто згадати про вияв “інтересу” І. Франка до збірки купальських пісень “панни Лариси Петрівної”, яка й переслала йому на його прохання в листі, адресованому від її матері.

Ще одну збірку народних пісень у двох томах було надруковано після смерті поетеси в Києві у 1917-1918 роках під заголовком “Народні мелодії з голосу Лесі Українки. Записав і впорядкував Климент Квітка”. Усі ці збірки мають величезну цінність для української культури.

Вони вказують на виняткову шанобливість Лесі Українки до словесних і музичних творів української народної поезії, які вона вважала важливою частиною у програмі своєї діяльності і своїм життєвим кредо.

Книга “Народні пісні в записках Лесі Українки та з її співу” вийшла в Києві 1971 року у серії збірок пісенного фольклору в записках українських письменників. У вступній статті Олексій Дей подав цікаві відомості про фольклористичну працю поетеси, про її відносини з І. Франком, М. Лисенком, Ф. Колесою, О. Сластіоном та іншими діячами літератури і мистецтва, а також простежив вплив фольклору на становлення великого таланту поетеси, письменниці, публіцистки, літературного критика та борця за справедливість українського народу.

Павло Лопата

Український Цвинтар Святого Володимира

Фірма виготовлення пам'ятників

Eternity in Granite

вигідно розташована в офісі
Цвинтару пропонує

- Великий вибір граніту
- Індивідуальне оформлення на комп'ютері
- Професійні портрети та різьба
- Написи на будь-якій мові на бажання замовника
- Помірковані ціни

“Eternity in Granite” передає свої прибутки на утримання Цвинтару.

За подальшими інформаціями просимо звертатися до адміністрації.

УКРАЇНСЬКИЙ ЦВИНТАР СВЯТОГО ВОЛОДИМИРА
1280 Dundas Street West
Oakville, Ontario
L6M 4N9

Тел: (905) 827-1647 1-888-386-1264
Факс: (905)-847-6478

Придбайте цікаві нові видання

Письменниця Любов Василів-Базюк, яка мешкає в Торонто, Канада, є автором багатьох книг про історичні події в Україні – Голодомор Геноцид 20-30-х років минулого століття, московсько-комуністичні репресії, боротьбу українського народу в лавах ОУН та УПА і т. п. У своїх творах авторка змальовує долі різних людей, з якими їй довелось зустрітись на життєвому шляху, подає особисті спогади і аналізує трагічне минуле українського народу.

Придбати цікаві історичні романи: “У вирі тоталітарних режимів”, “П'ять колосків”, “У горі та сльозах наша доля... Геноциди в Україні” та новий твір “Крізь пекло на землі!...” можна в авторки Любові Василів-Базюк, зателефонувавши 416-241-5570.

Британці починають перепис лебедів на Темзі

15 липня – початок перепису лебедів на Темзі. Це старовинна традиція, яка почалася ще у XII сторіччі і символізує право британського монарха на володіння усіма лебедями у країні.

У середньовічній Британії, як і в багатьох інших країнах, лебедів вважали делікатесом. Смажені птахи прикрашали столи багатьох вельмож, допоки у XII сторіччі британська корона проголосила лебедів королівськими птахами і виключною власністю монархів. І тепер кожен величний птах, розмах крил якого може сягати двох з половиною метрів, офіційно вважається власністю королеви і перебуває під її захистом.

Традиція їсти лебедів минула, але церемонія щорічного перерахування та позначення лебедів на Темзі збереглася і досі. Також збереглася посада королівського маркувальника лебедів. Тепер посаду й право носити яскраво-червоний мундир і

білий кашкет з кокардою має Дейвід Барбер.

За словами королівського представника традиційно перепис і позначення лебедів на Темзі триває п'ять днів. Бригади маркувальників у човнах піднімаються вгору річкою. Їхнє завдання порахувати усіх лебедів, піймати і почепити кільця на кожного молодого птаха. При цьому їх зважують і обстежують орнітологи. На подію запрошують школярів, яким розповідають про середньовічну традицію, а також про потребу охорони природи.

Навіть під захистом королеви лебеді у Британії мають проблеми. До середини вісімдесятих років найбільшою проблемою були рибалки, а особливо свинцеві грузила, які тепер заборонені, бо, проковтнуті птахами, вони отруювали їх. І тепер рибальські снасті загрожують лебедям каліцтвом.

Проблемою для лебедів також є собаки й жорстокі люди, а ще – завезені з Північної Америки хижі норки, які прижилися у Британії. Але просвітницька робота приносить результати. Лебедів у Лондоні можна побачити досить часто. Хоча королівський маркувальник Дейвід Барбер каже, що в останні кілька років кількість птахів дещо зменшилася в результаті низки повеней, які змивали гнізда.

Чудернацька церемонія позначення королівських лебедів перетворилася на подію, цінну для орнітологів, бо забезпечує їх важливою статистикою, а також дає нагоду розповісти про лебедів та їхні проблеми якомога ширшому колу людей.

Ді Капріо зніметься у фільмі Олеса Янчука

Відомий голлівудський актор Леонардо Ді Капріо зіграє Степана Бандеру у фільмі Олеса Янчука. Режисер переконаний, що саме Ді Капріо зможе передати всю складність почуттів і душевних переживань легендарного героя.

Кажуть, що голлівудського актора надзвичайно зацікавила не проста доля Степана Бандери і героїка тієї епохи. Саме тому, мовляв, він уже дав попередню згоду взятися за нову роль. Інформацію про назву фільму, зірковий склад, бюджет стрічки та терміни виходу в прокат наразі тримають у таємниці. Як і суму гонорару, погоджену з актором. Утім, як стало відомо, Леонардо погодився зіграти цю роль і з певних патріотичних почуттів. Адже його прабабуся Олена Смирнова, як недавно з'ясувалося, походила з єврейської родини, яка мешкала в Україні.

І хоча у творчому доробку режисера вже є фільм про Степана Бандеру “Атентат. Осіннє вбивство у Мюнхені”, відзнятий ще у 1995 році, митець вирішив розповісти про цю постать у новому ракурсі – не лише як про національного героя, але й як про людину з її душевними переживаннями. Тому нова стрічка про Степана Бандеру матиме виразну любовно-романтичну канву. Режисер переконаний,

Леонардо Ді Капріо

що саме Ді Капріо зможе передати всю складність почуттів і душевних переживань Степана Бандери.

Відомо, що зйомки стрічки відбуватимуться на батьківщині героя, у Старому Угринові Калуського району на Прикарпатті, а також у Кракові, Варшаві, Римі та Мюнхені – містах, які тісно пов'язані з постаттю провідника ОУН-УПА.

Олесь Янчук – український режисер, продюсер, сценарист, народний артист України. Автор фільмів: “Голод-33” (1991), “Атентат. Осіннє вбивство у Мюнхені” (1995) – про убивство Степана Бандери, “Нескорений” (2000) – про Романа Шухевича, “Залізна сотня” (2004) – про боротьбу УПА у 1944-1947 роках, “Владика Андрей” (2008) – про Митрополита Шептицького. У 2014 році має вийти нова робота “Таємний щоденник Симона Петлюри”.

Австралійські вчені прилетіли не на той континент

Двоє австралійських вчених, які їхали на міжнародну наукову конференцію в Техасі, прилетіли в Україну. В Одесі вони зрозуміли, що їм потрібно було потрапити в однойменне місто у США.

Як повідомляє одеський телеканал АТВ, австралійці вирушили на Західний університетський бульвар, проте їхні пошуки були марними.

В Одеському Національному Університеті імені Мечникова австралійцям пояснили, що вони помилилися не лише адресою і країною, але навіть континентом. Швидше за все, помилку допустив австралійський клерк, який замовляв квитки, допускає телеканал.

Одеса – місто у США, розташоване у західно-центральної частині штату Техас, окружний центр округу Ектор. Відомий як центр нафтовидобувної та нафтопереробної промисловості, також у місті виступає успішна футбольна команда.

“Мерседес” продали майже за 30 млн. дол.

За 29 мільйонів 650 тисяч 95 доларів продали Mercedes-Benz W196 п'ятикратного чемпіона Формули-1 Хуана Мануеля Фанхіо на аукціоні Bonhams. На цьому автомобілі легендарний аргентинський пілот виграв Гран-прі Швейцарії, який достроково приніс йому другий чемпіонський титул.

Сріблястий болід 1954 року випуску встановив відразу кілька рекордів. Цей автомобіль став найдорожчою машиною за всю історію торгів Bonhams, найдорожчим формульним болідом, який коли-небудь ішов з молотка, а також найдорожчим “Мерседесом” на світі.

Mercedes-Benz W196 володів передовими для середини 50-х ро-

ків минулого століття технологіями. Болідпобудованийналегкосплавному трубчатому шасі, оснащувався 2,5-літровою рядною “вісімкаю” з уприскуванням палива, а також мав інноваційну гальмівну систему. Крім того, це був перший в історії автомобіль, при розробці форми кузова якого

використовувалася аеродинамічна труба.

Раніше повідомлялося, що болід не піддавали реставрації для того, щоб зберегти оригінальний бруд, вм'ятини і подряпини, отримані на гонках.

Хуан Мануель Фанхіо, який народився у 1911 році, вважається одним із найвидатніших пілотів Формули-1. У 1950-ті роки він виграв п'ять чемпіонських титулів за сім сезонів (у 1951, 1954, 1955, 1956 і 1957 роках).

Цікаво, що абсолютний рекорд вартості автомобіля, який був коли-небудь проданий на торгах, встановлений у червні 2012 року. Ferrari 250 GTO 1962 року випуску, який був спеціально зібраний для британського гонщика Стірлінга Мосса, придбав американський приватний колекціонер за 35 мільйонів доларів.

За передплатою дзвоніть **416-960-3424**

У четверту болючу річницю відходу у вічність

**СВ. П.
Василя Підзамецького,**

який упокоївся 13 липня 2009 р.,
як нев'янучий вінок на його могилу складаємо пожертву \$100
на пресовий фонд "Нового Шляху".

Василь Підзамецький був великий патріот України,
колишній активний член МУН, член у системі УНО
та Братніх Організацій,

довголітній передплатник "Нового Шляху".

Вічна пам'ять Покійному!

Дружина Ольга

Діти – Катруся, Богдан, Христя,

Левко і Тарас з родинами

SMITH MONUMENT COMPANY LIMITED

Founded in 1919

349 Weston Road (North of St. Clair), Toronto, Ontario, M6N 3P7

- We manufacture granite monuments, markers and other customized granite products
- Drop by and visit our showroom and plant, which is open to the public
- Monuments produced by our firm can be placed in all cemeteries
- Lettering on monuments can be done in any language and can be added to existing monuments in all cemeteries
- We offer after hour appointments and we can arrange in-home visits
- We offer competitive prices, and will treat you with the utmost respect

Please contact Andrew Latyshko, owner
(416) 769-0674 or 1-(888) 836-7771

A tradition of care

FUNERAL HOMES LTD.
Established 1925

*Honouring Lives,
Comforting Loss*

Scan the QR
code to visit
our website

Bathurst Chapel

T 416.603.1444 | F 416.603.1963
366 Bathurst Street
Toronto, Ontario M5T 2S6

Annette Chapel

T 416.762.8141 | F 416.762.7016
92 Annette Street
Toronto, Ontario M6P 1N6

Bereavement Centre

T 416.762.3478 | F 416.762.3584
86 Annette Street
Toronto, Ontario M6P 1N6

www.cardinalfuneralhomes.com

Українське Радіо

ПІСНЯ УКРАЇНИ

CJMR 1320 AM,

Торонто, Канада

Слухайте:

Від понеділка до п'ятниці –

7:30 - 8:00 вечора

на хвилях 1320 AM

Керівник і ведуча - Оксана Соколик

SONG OF UKRAINE

Radio Program,

CJMR 1320 AM, Toronto, Canada.

www.cjmr1320.ca

Monday to Friday, 7:30 PM - 8:00 PM

Oksana Sokolyk, Host

Tel: (416) 536 - 4262

E-mail: songofukraine@yahoo.ca

Address:

Song of Ukraine Radio Program

593 Oxford Street, Toronto,

Ontario, M8Y 1E6

Новини з України * Події у діаспорі *

Інтерв'ю * Пісні на замовлення

Kozak
Aluminum & Roofing
Founded 1983

- покриття різних дахів
- інсталяція алюмінієвих дверей, обшивка (siding)
- бетонні роботи
- шліфування
- виготовлення вікон

Телефонуйте:
Богдан 416-622-1018
Cel. 416-505-2335
22 Dewitt Rd.
Toronto, Ont. M9B 3E1

УКРАЇНСЬКИЙ ТИЖЕННИК
НОВИЙ ШЛЯХ
THE NEW PATHWAY UKRAINIAN WEEKLY LE NOUVEAU CHEMIN HEBDOMADAIRE UKRAINIEN

e-archive
infoukes.com/newpathway